

kovaná branka otevřela tak prudce, že do ní vpadli jako velká voda.

„Už to bude?“ ptala se netrpělivě. Přestože bylo odpoledne, už se stmívalo a po obloze se přesouvala nevlídná mračna. Najednou jí bylo z tajemné zahrady za zdí nějak úzko. Ptáci už umlkli a tiše je pozorovali z trnitých keřů.

Artur místo odpovědi jen přikývl. Uchopil masivní kruh i druhou rukou a zabral. Dvakrát jím pootočil doprava, jednou zpátky. „Jdeme,“ ukázal chlapec do temnoty před sebou. Museli si držet ruce před obličejem, protože pavouci již obnovili kolosální pavučiny, které jim před pár dny potrhali. Lechtaly je výhonky a kořeny rostlin, z kamenů porostlých mechem na ně kapala voda.

„Já nevím, proč prostě nemůžeme jít hlavní bran-
kou,“ žbrblala Bára.

„Protože jsme tajní agenti,“ rozhodl Artur. Prošli krátkým tunelem na druhou stranu. Před nimi se otevřela Vrchotova zahrada. Smuteční vrby s větvemi až na zem. Túje tyčící se až nad domovní štít staré vily. Keře s jedovatým jalovcem a stří-

bné smrky. Kmeny stromů připomínající ztuhlé zombie.

Oba tajní agenti zůstali stát u zdi.

„Taky se ti tady něco nelíbí?“ potichu pronesla Bára.

„Něco mi tady chybí.“

„Šerlok?“

„Přesně.“

Z temného stínu pod stříbrným smrkem se ozvalo hluboké zavrčení. A znova.

„Copak má Vrchota ještě jednoho psa?“ zašeptala Bára a oba se zády přitiskli ke zdi.

„Vrrrr!“ Ze stínu se vyřítila černá šelma. Jedno oko jí svítilo rudě. A v rozevřené tlamě se jí leskly bělostné tesáky.

